

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев1 27/2022
08.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, Управа за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради уплате доприноса, одлучујући у поновном поступку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3272/17 од 12.10.2017. године, у седници одржаној 08.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3272/17 од 12.10.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3272/17 од 12.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 879/16 од 02.06.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања за период од 27.05.2007. године до 27.05.2010. године, на појединачно наведене износе ближе наведене тим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 43.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3272/17 од 12.10.2017. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалба тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 52/18 од 26.06.2018. године, уступљено је Врховном касационом суду на стварну надлежност одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3272/17 од 12.10.2017. године.

Пресудом Врховног касационог суда Рев2 1621/2018 од 12.07.2018. године, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП и укинуте нижестепене пресуде, а тужба тужиоца одбачена.

Одлуком Уставног суда Уж 13723/2018 од 25.07.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 1621/2018 од 12.07.2018. године, подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 1621/2018 од 12.07.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3272/17 од 12.10.2017. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду нематеријалне штете, док је ставом четвртим одбачен захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

Одлучујући у поновном поступку о испуњености услова за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је имао у виду да је наведеном одредбом прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права, а да према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да на основице додатка на плату по основу нередовности у раду, Републичком фонду ПИО уплати законом предвиђене доприносе. Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 30.06.2016. године, ради уплате доприноса, а вредност предмета спора побијаног дела је 139.049,47 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд оценио да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић